

Justitsministeren (Steincke): Naar jeg har valgt den noget usædvanlige Fremgangsmaade straks at bede om Ordet her ved første Behandling af Forslaget om Oprettelse af en særlig Appelret, inden de respektive Ordførere endnu har udtalt sig, beror dette paa, at jeg gerne ønsker med det samme at orientere dette høje Ting med Hensyn til de Forhandlinger, som siden Forslagets Fremsættelse den 19. November har været ført med Bestyrelsen for Den danske Dommerforening vedrørende Forslagets Bestemmelser om Disciplinærmyndighed over Dommere, og med Hensyn til de Overvejelser i Justitsministeriet, som disse Forhandlinger har givet Anledning til.

I den som Bilag til Lovforslaget optrykte Skrivelse af 8. November udtalte Retsplejeudvalget som sin Formening, at de omhandlede Regler i Forslaget omfattedes af den i Tjenestemandslovens § 22 anerkendte Forhandlingsret, og uagtet Justitsministeriet ikke deler denne Opfattelse, da Forslaget intet ændrer i de materielle Regler om Dommeransvar, men alene giver tekniske Regler om den processuelle Fremgangsmaade i Disciplinærsager, har jeg dog, i Erkendelsen af, at Spørgsmaalet kan frembyde Tvivl, fundet det rettest — i Skrivelse af 15. November — at udbede mig en Udtalelse over Forslaget fra Dommerforeningen som den forhandlingsberettigede Tjenestemandorganisation. Den 14. December har der derefter fundet en mundtlig Forhandling Sted med Foreningens Bestyrelse, og det har ikke voldt særlige Vanskeligheder at tiltræde i alt væsentligt de Forslag til Tydeliggørelse eller Forbedring af Lovforslaget, som under denne mundtlige Konference den 14. December blev forelagt mig og nærmere diskuteret. Ændringerne er derefter udformet i Justitsministeriet og — med et enkelt Forbehold, som jeg straks skal vende tilbage til — tiltraadt af Dommerforeningen ved Skrivelse af 31. December 1937. Jeg skal til nærmere Oplysning for det høje Ting belyse Forholdet lidt nærmere. Naar det under Mødet blev fremhævet, at der af den forskellige Formulering af Forslagets § 1, Stk. 3 og Stk. 2, kunde drages den Slutning, at Ministeren i sin Indstilling om Beskikkelse af Rettens tre Dommermedlemmer ikke skulde være bundet til dem, der henholdsvis af Højesteret, Landsretterne og Dommerforeningen hertil var bragt i Forslag, har det i hvert Fald ligget ganske uden for Ministeriets Tanke at hjemle en saadan ubunden Valg-

frihed, og jeg kan tiltræde, at dette søges nærmere præciseret, f. Eks. i denne Form: § 1, Stk. 2, affattes saaledes: „De tre Medlemmer skal være en Højesteretsdommer, en Landsdommer og en Underretsdommer; om Beskikkelsen af disse Medlemmer sker Indstilling til Justitsministeren fra henholdsvis Højesteret, Landsretterne og Den danske Dommerforening, saaledes at der til hver af Stillingerne foreslaas tre Personer, blandt hvilke Beskikkelsen sker.“ Jeg ønsker ligeledes at fastslaa, at det, naar det i Bemærkningerne til Forslagets § 9, Stk. 2, er anført, at Foranledningen til, at Justitsministeren beordrer Sag rejst imod en Dommer, bl. a. kan være en Indberetning fra vedkommende Retspræsident i Medfør af Forslagets § 7, ikke er Tanken, at selve det Forhold, der har bevirket, at Præsidenten har tildelt Dommeren en Advarsel, skulde kunne danne Grundlag for en Appelretssag; Præsidentens Indgriben er for saa vidt den endelige Afgørelse. Men gennem Indberetninger om en Række Tilfælde, hvor Indskriden mod Dommeren af Præsidenten er anset fornøden, kan Ministeriet faa et saadant Billede af denne Dommers Embedsførelse som Helhed, at man vil kunne føle sig foranlediget til en alvorligere Reaktion imod ham. Overhovedet er det naturligvis Forslagets § 9, som Forhandlingerne særligt har drejet sig om, og jeg kan tiltræde Dommernes Ønske om, at der aabnes Adgang for Rigsadvokaten til at afvise visse klart ugrundede private Besværing, uanset de Betæneligheder herimod, der er anført i Bemærkningerne til § 9.

Regelen i § 9, Stk. 1, vil efter Ministeriets Formening kunne affattes saaledes:

„Enhver, der under Møde for en Ret anser sig krænkede ved utilbørligt eller usømmeligt Forhold fra en Dommers Side, kan inden 14 Dage fremsætte Besværing herover. Besværingen fremsættes skriftligt for Rigsadvokaten, der indbringer Sagen for den særlige Appelret, medmindre Rigsadvokaten finder at kunne afvise Besværingen, enten fordi det skønnes, at Besværingen efter Klagerens egen Fremstilling er aabenbar grundløs eller ikke falder ind under Bestemmelserne i nærværende Paragrafs 1ste Punktum, eller fordi det skønnes, at en Klage angaaende det samme Forhold tidligere er afvist af Appelretten som ugrundet.“

Dommerforeningen har foreslaaet følgende Affattelse: „Besværingen fremsættes skriftlig for Rigsadvokaten, der, saafremt Klagen ikke efter Klagerens egen Fremstil-